

Nr 126.

Av herr **Lindhagen**, om återupprättande av ett fritt Tjeckien med eget språk och inga irredenta.

Härefter övergår jag i denna och nästföljande motion till några av de speciella nationalitetsfrågorna för dagen.

Att västmakternas segerfred som alla segerfreder gick utöver hövan, kritiserades även i Sverige av Branting, mig och andra. Vi hade önskat en utmattningsfred. Men Frankrike ville begripligt nog ha säkerhet omsider, och den skänktes landet av västmakterna och presidenten Wilson, på det sätt, som skedde. Segerfreden var för kort i rocken som sina gelikar i alla tider. Den ville sålunda också befria de besegrades undertryckta folk, men icke sina egna.

Tjeckien frigjordes då omsider men fick ett bihang i *Slovakien* mot dettas vilja och dessa båda därutöver *tre irredenta*. Även *Polen* befriades äntligen men olyckliggjordes på samma sätt med främmande folk och andra tungomål under sitt välde. Wilson var ej inne i europeiska förhållanden och ett världssamhälles ideologier, allt med den påföljd vi känna. Tjecko-slovakernas och andra irredentas frigörelser voro folkrättsligt betingade och för världsfreden oundgängliga. Men tjeckernas eget samspråkiga land Mährens och Böhmens nedsjunkande till ett protektorat blir väl lika vådligt på samma gång det är stridande mot mellanfolkliga rättsgrundsatser. Här kräves rättelse med avvisande av en förvirrad förhoppning ofta i Sverige, att det gäller ett återupplivande av segerfredens misstag till fortsatt äventyr på freden.

Det bör övervägas, om ej dessa två återupprättade land böra liksom Luxemburg skyddas internationellt som *två fredsoaser* utan krigsrustningar mitt i den europeiska öknen. Även *Tyskland* skulle bestå en våldsamt vinnning genom en sådan framsynt självövertvinnelse.

Det hemställes,

att riksdagen ville hos Kungl. Maj:t äska svensk, helst skandinavisk medverkan på allmän världsfredskongress eller anorledes i förening med underhandlingar med Tyskland till återupprättande av *ett fritt och tjeckisktalande Tjeckien utan irredenta* såsom bidrag till en internationell rättsordning och en varaktig fred.

Stockholm den 23 januari 1940.

Carl Lindhagen.

